

רואה נאמן

אל חל חטא העוג לא היה אפוא צייחה מעבודת אל מוצאים מפוקחות
כי אם עשרה על אהת מפלוטוני, כי הוא היה, אישר את עבדות החקומות
והם עשו להם פגיעה: היה עלייהם לחושף להמתן לשלוח ולא לעשון
לשם פעל מדעתם ולבצע קוקם אליו בזיהו, ולא נזונות להם גזב
אל הצללות עלייו קרבנות. כל זה בא להם בעצת האנטגוניזם ובבעל
השליט מאוז שביבנאות. אשר תשבו את עבדותם הם, שהרי עובדים לפט
המשיח דרכם, קרובות לעבדות האחת. – אלים דרכם: בזה לא הדעה כ-
אם בירך הקיסל שזובגנו ביעלה, אשר בנים לאוצר חרפות, ש-
רופא והורי בני אדם באזון פרופות בשער לדם לנו קיו מתרחאים בזון
10) אכן, העם לא ישב בבל כי על בזי מעשה זה הוא יוציא מעובדים
הארלוֹת, – וליהקה! לבעותם, וזה במעשה זה משומש השתקלות יהוד
בכבודת האלוֹת, ולבן בא אל אחרון; ואחרון, ברצונו לילוות און
מחשובותם הנשפרות, טע במעשה – ולא נשכח לו הדבר לעזון כי אם
בגל הוציאו את חטא העם מן המכ אל נפעל.

מפרות נפש של משה רבינו

בפרשה של היום, כה' מודיע על משה ורבינו "אקלם ועשה לך גדור" ⁶²,
או נפניש' עם מסירות-הנפש של משה ורבינו. ממשיותם אכינו
עלות אל משה ורבינו, החולמים-החכם הראשון שلنנו, ראש-היה' בה הראשון
שלנו – או גופיה מסורת-נפש יותר גודלה מאשר אלל' אהבה אבינו. משה
ובינו מודיע: "אנא חטה העם הזה חטה גוליה ויעשו להם אלהי והב'" ⁶³. אני
מודה באשמה, וכשכיו' "אם תשא חטאומם" ⁶⁴ היה טוב ⁶⁵, אני משער את
היחסים בינוינו. המלה "אם" משמשת גם במובן של כאשר ⁶⁶, וכן "אם" היה
הibile ⁶⁷. אין ספק שחייה היובל, لكن המכון הוא כאשר יהה היובל, בנסיבות
עם ויבוקים מרעישים ומזועזעים מצד משה ורבינו. "אם תשא חטאומם", זה
הכרח: "אם אין – מהני נא מפיך אשר כתבתה" ⁶⁸; אני מנתק יהלום, אני
ברונו. "באגורו" מוכא שפפדו של רבינו-של' עולם הוא ספר החילום, ספר הנג'זת,
ספר העולם-הבא ⁶⁹. זאת מסירות-נפש הפקעה עצמתית יותר גודלה מזו של
아버יהם אבינו ⁷⁰. כאן מתגלחה עומק האהבה של כל-ישראל עד כדי מסירות
על-הברא של

349-50 *Arnebia* *varia* (L.) Benth.

יש בראשונים, שהุง לא-היה עבדת ור' אבל הענן כלו, מרועיש ומוציא, תגנובת הוגי בספר הכוויי: איזה צד טוב עוד ונ שא, אחריו חטא כלו ? והחטובה: הגוזל, מי שחטאינו פורטם. לפ-ערכם של ישראל והיה החטא הנורא ואוירם.

משה. רביינו שkol בוגר כל ישראל. נשמה של תורה, של קוזחת. ישראל ואורייתא וקוב"ה זו הוא. משה רביינו, והוא אישיות שכלה את כל ישראל מבונו

התורה. השם "משה", הוא כינוי למלמד התורה. מתוך הועוז הנורא של משעה — המשבר הנורא, וזה יגרום פירור, ניתוך בין ישראל לקב"ה ? מכאן הבירור:

חס שלום !

בגמרא -בספרים פ"ז, על מה שנאמר להושע הנביא: "קח לך אשת זוניות". כ"ז
וביא היה קדוש וטהור וقدس. וככאן דבר נורא. ממש גיהנום. אבל זו גורה אלהות!
על הוועש הנביא: "קח לך אשת זוניות". למה? ה' ה' חברו בעומק יישרל באחבה",
ואתמה אמר לי ליפוד מישראל? משובחה הגונה לבבא, לאדם גוזל מאה, תלגוזל
מוסריותו וקדושתו, איבנו יכול לשבול עוד את מצב העם, ומתייאש. במקום לבוא
ולוחם-את ריבונו של עולם: בגין ה'ם, בני אברהם יצחק ויעקב, והוא אומר: "העבירים
באומה אהורת". ביום החגנות — זה מתן תורה, משה רבינו מביסירות נפק, בקדושת
ובטהרה עמד בהר, בטאטוסקוריה ועל אנושית כדי להבהיר את דבר ה' השמיימ'
האלוהי, אל הארץ, להביאו משמי' שמים את המנתה הגדולה של שן לוחות האבבים.
בחובבי בכחtab אלהוי. והוא ירד משם לריוקודיס סכיב העגל. שמים וארכז מודעושים.
ומשתה רבינו מקבל פקודה: "לך ד' כי שחת עמן". — מה זה עמן, זה עם שלוי?
נ' אשר העלית מארץ צרים". — אני העלייקי? פחאים, התנקרות. מזב נורא ואיזוט.
ומכאן, שבירתה והלווחות, וועוז נורא. כדי לשובל כל מה שהיה מאברם אבינו:
"ויאשך לגו' גודול". Каילו שבבל השדור של עם סגוליה, מלכלה חניהים וגוי קדוש.
לא חטא פשוט, אלא, "חטאה גודלה", "שחת עמן". ומשה רבינו, שובר את הלוחות,
אי אפשר להתחمم, זו חטאה גודלה. איך אפשר עוד להחזיק מעמד? "משה רבנו
קהל בגנד כל ישראל". ומכאן, מסירות נפק מטה, על כל ישראל. יונתח, אם תשא
טהחטם, אתה מוכחה לנטחת הטאטם. וזה לא "אם" של ספק. יואם איז"ן — אני
ברוגן, מנתק יהסים — "מנתק בגין אס מספר". וחוי ברורה של מבירות נפש על כל
ישראל, על אדשי העגל. ספרו של הקב"ה זו עולם הבא. ומשה רבינו אומר: "יעם
אי צחוני בא"ז".

גם במצבים היותר מסובכים אין ניתוק בין הקב"ה וישראל, ומוחך כל הסיבוכים מכך

משה רבינו הוא הרועה האמייני, "יריעא מיהיגנא". הוא מוסר את נפשו, את נשמו,ఆח חיינו, בצלב כל ישראל, בכל חוף, ומוחן כך מתברר ומוגלה "גנזה יישעאל" שאין בו שניי, ומכאן, לימוד כל ההורות: צדיקי ישראל האמוריים, מסורם לא רק את גנות אלא את גשםה בצלב כל ישראל, וזה עינם של ההורות האמוריים, וגוט טופט קברנויות ונטבות. תלויות אם רשות אונן לא לגדירם, אם

הקשר הנצחי

ב' (א) אמור בברות המחבר. צרכ' א' לאחריך עד דבר
ונגלי. יש מהקדומים שאמור²⁷, שנחגג חור, הנה אהרן
פחר. ויש מי שאמר, כי פחר על שרול, אם מודגנתו,
שה' ימימה רום. ועל דוד²⁸ השפט, אם מושע העגל עבדה
זה, למת פחר אהרן שיתגורר, והלא מתו אהורי כמה מודגמים
בישראל, וזה הגיון מעולם למעלת אהרן בחסותו לפטנס
כך רgel אהרן על יתיר חור, והנה תבורי דיאל המשלו לכbesch
ואוש בכבודו שלא ישתחוו לשלט²⁹. ואין עיטה אהרן פל,
שהלעשתה בשעה מהשוחזין. והלא אהרן קדור ה' זה ונביא
על שרול, ומוצביו רבו נגנו על דוד עם משה אהרן, והנה
חויה חור טוב ממן. ואם הוא עשה עבודה היה, חיזק
היה משה בדור קדום בדור האיל, והנה משה הכהן בעדר³⁰,
והעברים הוגר. ואין יהה אהור בן מכבור על בני ישראל והוא
חרוע עד סוף כל חזרות.

"כִּי תְשָׁא" — עַיכּוֹב בְּזָוגִיות

בפרשה של היום יש עיכוב בהופעת הוגיות. בכך הוג של "תרומה-תצתה", וכן הוג של "זוקח-פקודו", מופיעה פרשה "כִּי תְשַׁא", ש"מפוצצת" את הסדר. כי השוא" היא מחוץ לסדר העקבי. הוג "זוקח-פקודו" מקבל ל"תרומה-תצתה". תרומה-תצתה" הן הצעוי של י"שכנתם בחוכם". "זוקח-פקודו" הן הקלים של הצעוי. ובמצע ש פרשה מיוחדת הנראית באלו מחוץ לחשבון המוסדר, וההרמוני. וזה חלק ייחידי ומוחד של "מכבת אליהם"³⁹ המגע אליו מן השמיים, יש ללמוד מה...

זה הוא הדבר הבולט והמרכזי ביותר בפרשנותו? מעשה העגלן. המשעה הנורא והאיומים הזה האירע העכבר בדק האלהות שלנו ממצאים אל "האן" אשר שואתי את ידיי.⁴⁰ ומתי נעשה ה"חטאה הגודלה"⁴¹ זו זאת? ביום החוננו. "ירם חתנו ובירם שמחת לבו"⁴² – "זה מבחן תורה"⁴³. היה נעשה "עד שהמלך בבלבו"⁴⁴ במעמד הר סיני. היה מצב של "אניג לדורי ודורי ליבי"⁴⁵, וכל העם ראמים את הקולות²⁵. איה אושר היה לנו, לכל האגושים כולה ולכל העולים כולם! לאחריו מן קזר קודה בלבול נורא, יירדה, התבכבות והתקפות (– ולא משנה ה"אן" נכנה זאת):⁴⁶

ידועים ברבי יהודה הלוי שלל היהת כאן עבורה דורה ממש,

וכן נמצוא בערזה⁴⁸ אבל יש הבדל דק מאלו, רק מן הדק. (ברובם⁴⁹, בפרק הראשון של הלכות עבדות-ירוה יש סקירה היסטורית של תולדות האמונה ובها הבחינות ודקות). אבל אנחנו נשים ל'אותם הרכבים כדו', אליהם חיכם⁵⁰, "אשר העם שכך לה"⁵¹, ולפי העד שלבנו היה חולשע נזראה, זו העקבות בדרך. נושאנו תlıוים אומצעי, כפי שמצוין כמי-אורות⁵². ונחננו אייננו "שכח אליהם"⁵³, אנו בעילן כבודים ופה געשינו מובלטים. וזה המשך האיש אשר העלה מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו⁵⁴. מתחן הוגשה זאת והתבלות זאת ציריך למצואן, את אשר ילו לפניו⁵⁵. ותרך המתהמה והסתובב, נשא או הרון, אוח המוניג, והם מתבקצים סביבו. משה ורבינו עליה מעל העם שנשאו אורמלל, עוז ונוכן. וזה דבר אופייני מאד שאחרון נשאר עם העם. הילל אמר: היו תלמידיו של אהרן, אהוב שלום ורודף שלום, אהוב את הבירות ומרקbn ל佗רה⁵⁶. את מי יש צורך לקרב? לא את הקרכבים אלא את הרוחוקים. אחרון שנשאר בתרן העם אומר: "פרקו נומי הזהב אשר באזני נשים בנים בכובניהם הביאו אליו"⁵⁷, ואניעשָׂה להם איזו צורה, והוא מתחשב בהם: אל מתרגנו. לא היה כאן עבדות-ירוה חס וחלילה, אלא קוצר רוח וaiseכלנות, ומתקן כך חסרין אמונה ושיכות, אך